

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА
ШЕВЧЕНКА
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ВИСОКИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Завідувач кафедри супрамолекулярної хімії

проф. Рябухін Сергій Вікторович

Протокол №_____ засідання кафедри

від «___» _____ 2023 р.

**Безметалеве С–Н дифторметилування імідазолів за
реактивом Рупперта – Пракаша**

Випускна кваліфікаційна робота
бакалавра
студента напряму підготовки 102 Хімія
Дев'яткіна Андрія Васильовича

Науковий керівник від кафедри:
д. х. н., професор кафедри
супрамолекулярної хімії навчально-
наукового інституту високих
технологій
Волочнюк Дмитро Михайлович

Оцінка захисту роботи

Київ – 2023 р.

Анотація

Реакція між CF_3SiMe_3 і ТВАТ з низкою імідазолів призводить до утворення продуктів, що є результатом формального включення дифторкарбену в зв'язок С-Н у положенні С-2, також відомого як С-дифторметилування. Згідно з аналізом ЯМР, реакція, ймовірно, протікає через утворення 2-(триметилсиліл)дифторметил-заміщених проміжних сполук, які згодом піддаються повільному перетворенню в 2-дифторметил-заміщені імідазоли. Квантово-хімічні розрахунки були використані для дослідження можливих механізмів реакції, виявивши участь проміжного імідазолід-аніону, який стабілізується через взаємодію з молекулами розчинника та протиіонами.

В одному запропонованому механізмі імідазолідний аніон реагує з дифторкарбеном, не стикаючись з бар'єром активації. Отриманий аддукт потім піддається атаці з боку CF_2 частини CF_3SiMe_3 . Після відщеплення аніону CF_3 утворюється 2-(триметилсиліл)дифторметилзаміщений імідазол.

Альтернативний шлях реакції включає силілування імідазолід-аніону за атомом N-3 з подальшим безбар'єрним додаванням дифторкарбену за положенням С-2. Після цього відбувається 1,3-зсув групи SiMe_3 від N-3 до атома вуглецю частини CF_2 . Обидва запропоновані механізми не включають кроки з високими бар'єрами активації.

Ключові слова: CF_3SiMe_3 ; ТВАТ; імідазол; С-Н зв'язок; імідазолід-аніон; силілування.

Зміст

Вступ.....	4
Літературний огляд	6
Генерація дифторкарбену з TMSCF_3	6
Генерація CF_2 за допомогою ТВАТ з TMSCF_3	8
N-дифторметилування імідазолів і бензімідазолів за допомогою Реактив Рупперта-Пракаша в нейтральних умовах	10
Пряме S-дифторметилування тіолів за допомогою Реактива Рупперта-Пракаша.....	13
Обговорення і результати.....	16
Синтез і ЯМР експерименти.	16
Квантово-хімічне дослідження ймовірних шляхів реакції.....	20
Експериментальна частина.....	26
Висновки	29
Список використаної літератури	31
Додатки.....	33

Вступ

Актуальність. Загальноновизнано, що введення атомів фтору в органічні молекули істотно впливає на їхні фізико-хімічні властивості та біологічну активність. Це призвело до збільшення використання фторованих похідних на різних етапах відкриття ліків. Тому розробці методів і реагентів для синтезу фторованих сполук приділяється значна увага в сучасній органічній і медичній хімії. Серед цих реагентів триметил(трифторметил)силан (CF_3SiMe_3), також відомий як реактив Рупперта – Пракаша, став універсальним і ефективним інструментом для отримання різноманітних фторорганічних сполук.

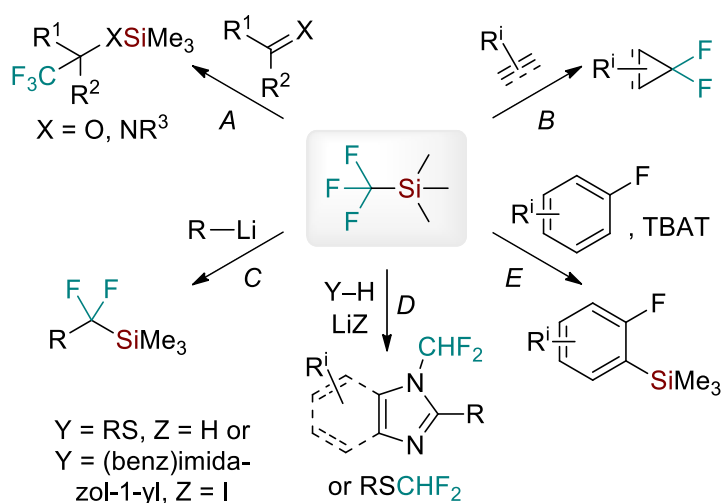
Об'єкт дослідження – 2-дифторметил-заміщені-1H-імідазоли

Предмет дослідження – методи безметалевого C–H дифторметилування імідазолів за допомогою реактиву Рупперта–Пракаша

Методи дослідження: органічний синтез, спектроскопія – ЯМР, мас – спектрометрія, препаративна хроматографія.

CF_3SiMe_3 зазвичай називають джерелом трифторметилу або дифторметилуючим реагентом. Великі дослідження, проведені Ллойдом-Джонсом та його колегами, з'ясували складні внутрішні механізми, що керують активністю та селективністю реагенту Рупперта – Пракаша в цих перетвореннях. Нещодавні дослідження також продемонстрували екструзію одного атома фтору молекулою CF_3SiMe_3 , що дозволяє використовувати синтон $+\text{CF}_2\text{SiMe}_3$ у силадифторметилуванні енолятів літію та інших літійорганічних форм. Крім того, повідомлялося про N-дифторметилування (бенз)імідазолів і S-дифторметилування тіолів з використанням реактиву Рупперта – Пракаша. Крім того, було описано C-силілювання (гетеро)ароматичних і субстратів за допомогою CF_3SiMe_3 та активатора, такого як дифтортрифенілсилікат тетрабутиламонію (ТВАТ).

Особистий внесок. У цьому дослідженні ми представляємо випадкове відкриття чіткої реакційної здатності реактиву Рупперта – Пракаша, зокрема, дифторметилування С-Н імідазолів, яке сприяє ТВАТ. Незважаючи на значення групи CHF_2 у відкритті ліків, вона була відносно недостатньо представлена в гетероциклічних рядах. Примітно, що з'явилося декілька методів С-Н дифторметилування гетероциклів, включаючи окислювальні, фотохімічні та/або металокаталізовані реакції з використанням дифторметилсульфінатів, (дифторметил)триметилсилану, дифтороцтової кислоти або її похідних. У межах підкладок підхід, представлений у цій роботі, пропонує масштабовану альтернативу вищезазначеним методам, яка не містить металу та міцної основи. Крім того, це дослідження поєднує методи ЯМР-спектроскопії та розрахунки DFT, щоб забезпечити подальше розуміння механістичної складності хімічних перетворень за участю CF_3SiMe_3 .

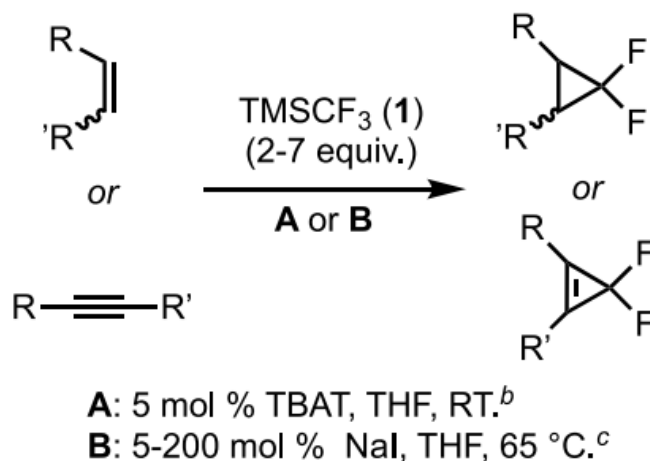
Рис. 1. Деякі характерні реакції реактиву Рупперта – Пракаша

Структура та обсяг. Дипломна робота викладена на 40 сторінках і складається зі вступу, трьох розділів, висновків, додатків, переліку використаних джерел (24 найменування). Перший розділ присвячений літературному огляду методів генерації дифторкарбену з TMSCF_3 . Другий розділ складається з обговорення експериментальної частини та аналізу результатів. У третьому розділі описані детальні методики, використані в дипломній роботі та описані спектри отриманих речовин.

Літературний огляд

Генерація дифторкарбену з TMSCF_3 [2]

Нещодавно було підтверджено, що перенесення CF_3 від TMSCF_3 до кетонів і альдегідів включає вивільнення тимчасового аніоноїда CF_3 , а не пряме перенесення CF_3 від трифторметилсиліконату $[\text{Me}_3\text{Si}(\text{X})\text{CF}_3]^-$ (2_x ; $\text{X} =$ алкокси, CF_3). Представляємо комплексне дослідження механізму перенесення CF_2 від TMSCF_3 до алкенів і алкінів з використанням умов дифторциклопропанування Пракаша-Ху^[16] (Рис. 2). Провівши широкий спектроскопічний аналіз ^{19}F ЯМР, була вивчена кінетика реакції, її селективність і побічні реакції, які сприяють необхідності значного надлишку реагенту TMSCF_3 . Як було зазначено в нашому дослідженні переносу CF_3 , використання теорії функціоналу густини (DFT) поряд з аналізом численних проміжних продуктів і процесів було ключовим у спрямуванні та обмеженні нашого дослідження.

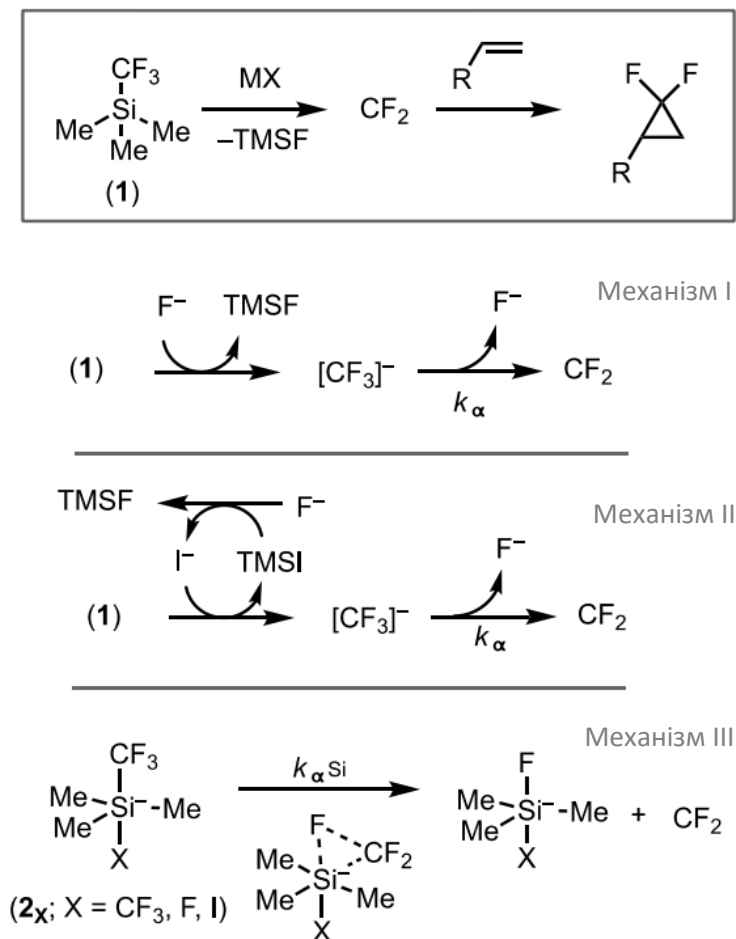

^aTBAT = $[\text{Bu}_4\text{N}]^+[\text{Ph}_3\text{SiF}_2]^-$. ^b-50 °C to RT. ^cAlkyne at 110 °C.

Рис. 2. Пракаш-Ху^[16] дифторциклопропанування

Загальним припущенням у більшості пропозицій щодо механізму фторциклопропанування Пракаша-Ху^[16] є те, що процес включає утворення

вільного CF_2 з TMSCF_3 , який згодом додається до алкєну. Вважається, що CF_2 походить від прямої втрати фториду (k_α) з тимчасового аніоноїда CF_3 (механізми I і II; Рис.3). У випадках, коли немає алкєну, припускають, що CF_2 спонтанно димеризується, що призводить до утворення TFE. ^[17] Іонам фтору приписують дві різні ролі в цих реакціях.

Рис. 3. Механізми I і II, запропоновані раніше для генерації CF_2 із TMSCF_3 та механізму III Залучення α -елімінації в силіконаті ($2_x, \text{X} = \text{CF}_3, \text{F}, \text{I}$)

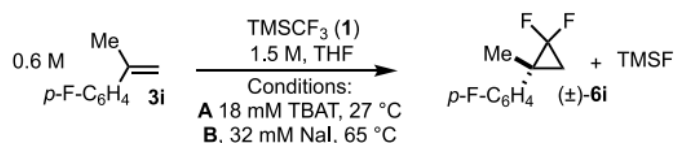
Було запропоновано, що неметалічні фториди, такі як $[\text{Bu}_4\text{N}]^+[\text{Ph}_2\text{SiF}_2]^-$ (ТВАТ), ініціюють опосередковану фторидом ланцюгову реакцію (механізм I). З іншого боку, припускають, що йодиди металів, такі як NaI , витісняють аніоноїд CF_3 з TMSCF_3 , при цьому побічний продукт TMSI захоплює фторид, що зароджується під час генерації CF_2 (механізм II), тим самим

перешкоджаючи механізму I. Цікаво, що можливість елімінації α при кремній²¹ ($k_{\alpha Si}$), механізм III, $X = CF_3, F, I$) широко не обговорювався, незважаючи на непряму участь силіконатів $[Me_3Si(X)CF_3]^{-}(2_x)$ у перенесенні аніоноідів CF_3 .

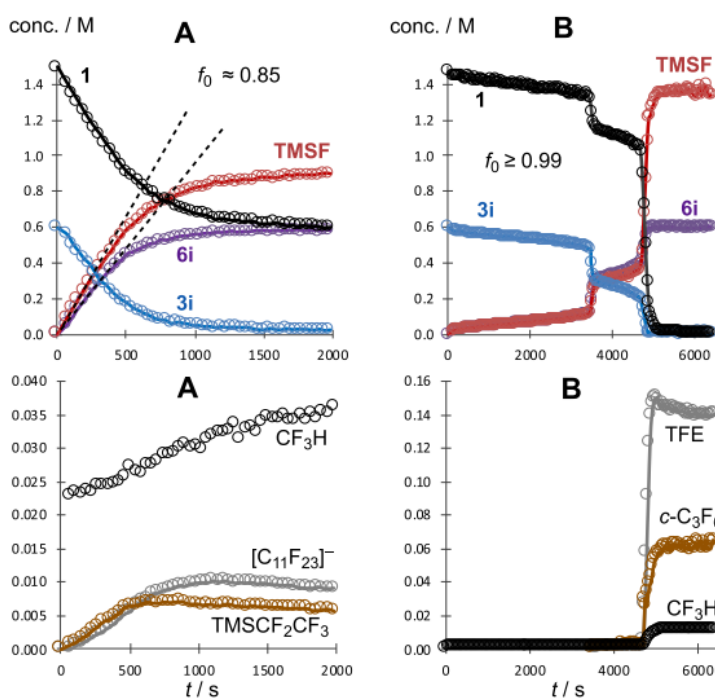
Генерація CF_2 за допомогою ТВАТ з $TMSCF_3$.^[2]

Опосередковане ТВАТ утворення CF_2 з $TMSCF_3$: Кінетика реакції між **3i** та $TMSCF_3$, ініційована ТВАТ у THF, була ретельно проаналізована за допомогою *in situ* ^{19}F ЯМР-спектроскопії. Цей процес продемонстрував узгоджені та легко вимірні профілі концентрації часу, де $TMSCF_3$ та **[3i]** (рис. 4). були спожиті, що призвело до генерації TMSF та **6i** (рис. 4A). Хоча зменшення $[TMSCF_3]$ прямо відповідало збільшенню $[TMSF]$, утворення продукту дифторциклопропанування **[6i]** не демонструвало подібної кореляції. Інші конкуруючі побічні реакції споживали надлишок $TMSCF_3$, що призводило до виробництва TMSF, але не **6i** (див. нижче). Це спостереження підкреслило важливість продуктивного фракціонування ($f = v_{6i}/v_{TMSF}$) як цінного параметра для механістичного аналізу.

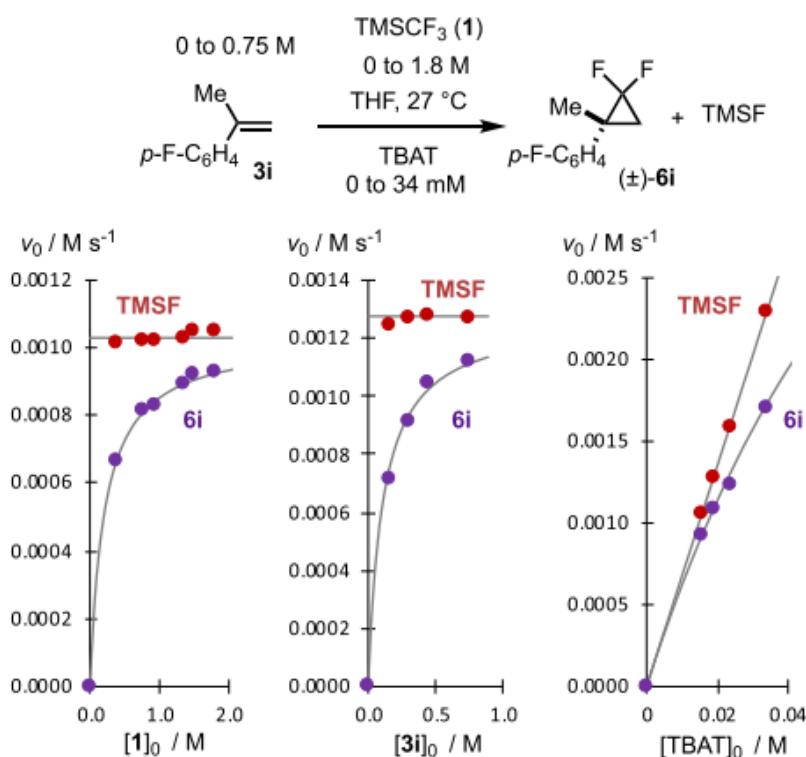
Excess $TMSCF_3 + \mathbf{3i} \rightarrow$ excess TMSF + **6i**. $f = v_{6i}/v_{TMSF}$.

Рис. 4. Приклади реакції алкену **3i** (0,6 M) з $TMSCF_3$ (1,5M), опосередкований ТВАТ (A, 18 мМ) і NaI (B, 32 мМ), аналізували *in situ* за допомогою ^{19}F ЯМР-спектроскопії.

Фракціонування (f_0) для умови А (рис. 5). Побічні реакції, які зменшують продуктивне фракціонування, $f < 1$, також сприяють інгібуванню (див. нижче), спричиняючи поступове відхилення від початкової кінетики псевдонульового порядку (рівняння 1). Аналіз силіконату 2_{CF_3} проводили за допомогою ЯМР-спектроскопії ^{19}F зі змінною температурою. Реакція ТВАТ зі значним надлишком $TMSCF_3$ та алкену (**3i**) підтвердила, що ТВАТ був негайно спожитий, що призвело до кількісного утворення силіконату 2_{CF_3} (δ_F -63,0 ppm)^[18] разом із $TMSF$ (δ_F -157,1 ppm), Ph_3SiF (δ_F -169,7 ppm) і Ph_3SiCF_3 (δ_F -58,4 ppm). За умов, використаних для попереднього кінетичного аналізу при 300 К (рис. 5), сигнал, що відповідає 2_{CF_3} , не спостерігався в спектрі ЯМР ^{19}F через значне розширення лінії, викликане швидкою та ендергонічною рівновагою ($1/K_C$) з 1 і відповідний аніон CF_3 (рис. 6).^[19]

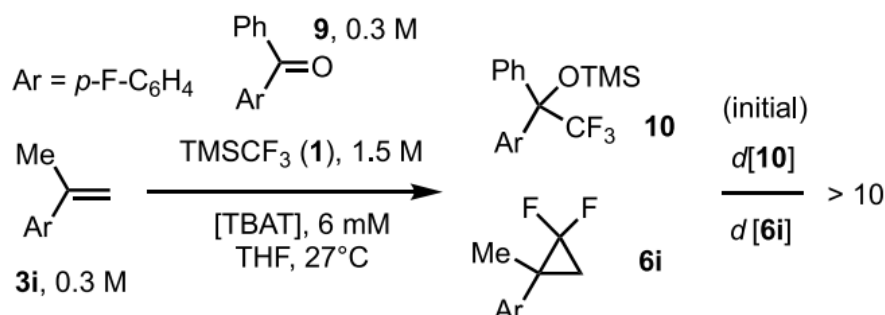
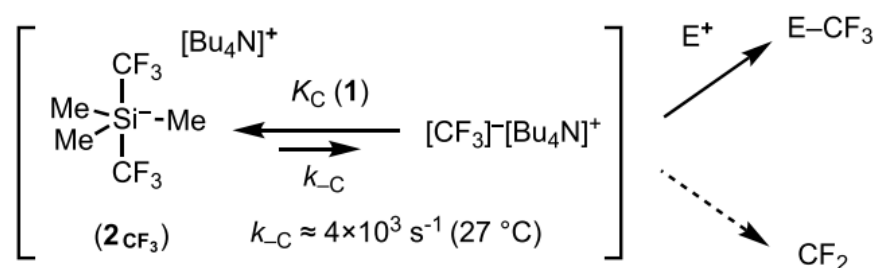
Рис. 5. Початкові швидкості ($v_0/M s^{-1}$) генерації $TMSF/6i$ в ТВАТ-ініційованій реакції **3i** з $TMSCF_3$. Кружки позначають експериментальні дані, а лінії — найкращі дані з використанням $k_{obs} = 6,7 \times 10^{-2} s^{-1}$ і $K_f = 8,3 M$ (рівняння 1 і 2). Умови: THF, 27 °C. Якщо не вказано інше, $[TMSCF_3]_0 = 1,5 M$, $[3i]_0 = 0,6 M$ і $[TBAT]_0 = 0,018 M$. Дані були отримані за

допомогою спектроскопічного аналізу ^{19}F ЯМР *in situ*. Значення для $[\text{TMSCF}_3]_0$ були скориговані для початкового споживання реагенту на сліди H_2O , як оцінено за $[\text{CF}_3\text{H}]_0$.

$$v_0 = \frac{-d[\mathbf{1}]}{dt} = \frac{d[\text{TMSF}]}{dt} \approx k_{\text{obs}}[\text{TBAT}]_0 \quad (1)$$

Рівняння 1 і 2.

$$\frac{d[\mathbf{6i}]}{dt} = \frac{f_0}{dt} d[\text{TMSF}]; \text{ where: } f_0 \approx \frac{1}{1 + \left(\frac{k_f[\text{TBAT}]_0}{[\mathbf{1}]_0[\mathbf{3i}]_0} \right)} \quad (2)$$

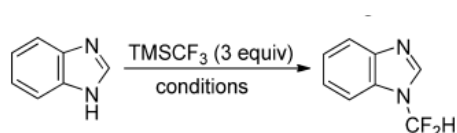
Рис. 6. Комплексоутворення (K_C) аніоноїда CF_3 з TMSCF_3 для генерації силікону 2_{CF_3} та конкуруючого генерування CF_2 проти електрофільного захоплення аніоноїда CF_3

N-дифторметилування імідазолів і бензімідазолів за допомогою Реактив Рупперта-Пракаша в нейтральних умовах^[24]

Існує багато описаних методів отримання 1-дифторметилімідазолів і бензімідазолів з використанням різних реагентів. Деякі з цих реагентів включають озоноруйнівний хлордифторметан, трифторацетат натрію,

метилхлордифторацетат, хлордифторметилфенілсульфон, N-тозил-S-дифторметил-S-фенілсульфоксимін, хлордифторацетат натрію та TMSCF_2Br . Ху^[16] та ін. продемонстрували універсальність TMSCF_2Br у дифторметилуванні гетероатомних нуклеофілів. Однак, коли вони спробували використати TMSCF_3 замість TMSCF_2Br , вони не спостерігали жодного утворення продукту. Незважаючи на те, що TMSCF_2Br є ефективним і універсальним, його обмежена комерційна доступність і дуже базові умови, необхідні для його використання, накладають певні обмеження на метод. Крім того, у їхній процедурі TMSCF_2Br отримують або з TMSCF_3 за допомогою VBr_3 , або з TMSCF_2H за допомогою NBS.

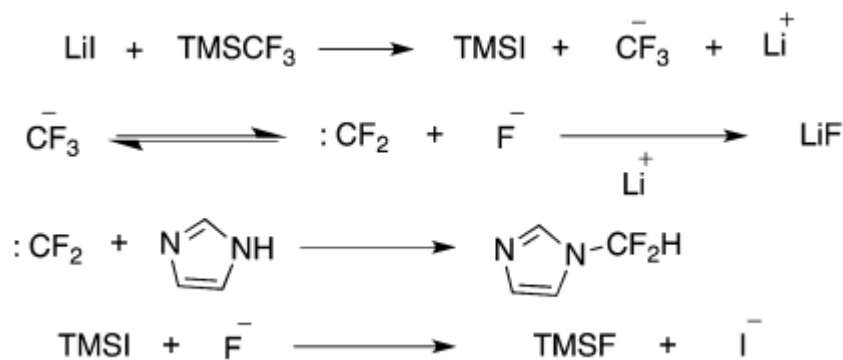
Раніше групи Ху та Пракаш^[16] повідомили про утворення дифторкарбену з TMSCF_3 та успішне додавання його через алкени, алкіни та зв'язки Sn-H у нейтральних умовах з використанням галогенідів металів та неметалічних фторидів (CaI_2 , NaI, TBAF, TMAF) як ініціатори. У цій роботі автори повідомляють про одноетапне дифторметилування імідазолів^[8] і бензімідазолів у триглімі з використанням TMSCF_3 і LiI як ініціатора в нейтральних умовах. Вони вибрали 1H-бензімідазол як модельний субстрат для скринінгу реакції (рис. 7). Початкові спроби використання методів генерації та додавання карбену, про які повідомлялося раніше, призвели до низьких конверсій. Наприклад, використання CaI_2 в DMA призвело до 20% (рис. 7. Запис 1). конверсії, тоді як NaI в THF призвело до 30% конверсії. Використання фторидних ініціаторів, таких як TBAF і KF в DMA або LiHMDS в THF, призвело до 50% конверсії (рис. 7. Запис 3-5). , при цьому спожито більшу частину TMSCF_3 . Однак спроби оптимізувати умови виявилися не дуже вдалими.

entry	solvent	MX (equiv)	temp (°C)	time (h)	conv ^b (%)
1	DMA	CaI ₂ (0.15)	100	0.67	20
2	DMA	K ₂ CO ₃ (1.0)	80	12	23
3	DMA	TBAT (0.1)	rt	2	54
4	DMA	KF (0.5)	rt	2	56
5	THF	LiHMDS (1.2)	-78	21	50
6	HMPA	KF (0.5)	40	14	14
7	THF	LiI (0.5)	90	24	45
8	THF	t-BuOLi (1.2)	-78	7	8
9	THF	LiI (1.5)	140	72	63
10	triglyme	LiI (1.2)	140	8	70
11	triglyme	LiI (1.2)	170 (MW)	1	72

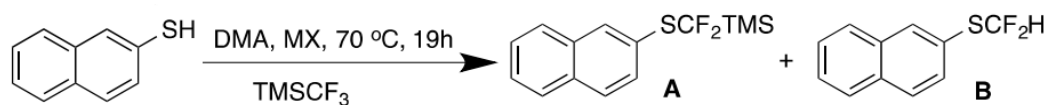
Рис. 7. Скринінг розчинника та ініціатора (Реакції проводили в масштабі 0,25 ммоль з 3 екв TMSCF_3 . Конверсію визначали за допомогою ^{19}F ЯМР-спектроскопії використовуючи трифтортолуол як внутрішній стандарт. Записи 6 і 7 були доведені до кімнатної температури від $-78\text{ }^\circ\text{C}$. Запис 11 було додатково оптимізовано)

Було виявили, що йодид літію в ТГФ спровокував 45% конверсії через 24 години при $90\text{ }^\circ\text{C}$ (рис. 7. Запис 7), хоча деяка кількість непрореагованого TMSCF_3 залишилася. Було постульовано, що утворення нерозчинного LiF під час реакції сприятиме розвитку реакції утворення карбену, що призведе до збільшення виходу дифторметильованого продукту (рис. 8).^[5] У той же час фторид, що утворюється під час утворення карбену, буде захоплюватися катіоном Li(I) , запобігаючи реакції з силільною групою. Використання висококиплячих ефірних розчинників, таких як триглім, дозволило безпечно проводити реакції при вищих температурах. Реакції, проведені з KF або NaF , призвели до повного споживання TMSCF_3 без утворення продукту, ймовірно, через швидке розкладання TMSCF_3 до CF_3H , олігомерів карбену та інших небажаних побічних продуктів. Контрольні реакції проводили в триглімі без LiI .

Рис. 8. Запропонований механізм

Пряме S-дифторметилування тіолів за допомогою Реактива Рупперта-Пракаша ^[9]

Entry	MX (1.2 equiv)	A% ^a	B% ^a	Unreacted TMSCF ₃ (equiv) ^a
1	LiI	0	0	1.2
2	KI	0	0	2.2
3	NaI	0	0	2.1
4	CaI ₂	9	0	1.2
5	MgI ₂	24	9	1
6	LiBr	0	0	1.5
7	LiCl	40	0	1

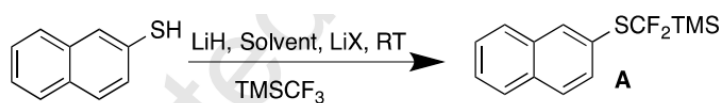
Рис. 9. Умови скринінгу (Реакції проводили в масштабі 0,25 ммоль з DMA (2,5 мл) і TMSCF₃ (3 екв.). Визначено внутрішнім стандартом трифтортолуолу.)

Під час дослідження дифторметилування тіолів за аналогічних умов реакції з використанням нафталін-2-тіолу як модельного субстрату було виявлено, що використання LiI у триглімі або диглімі при 120 °C призвело до отримання менше 15% дифторметильованого продукту з повним витрачанням TMSCF₃. Щоб запобігти розкладанню TMSCF₃, були обрані нижчі температури. Активація TMSCF₃ може бути досягнута галогенідами лужних і

лужноземельних металів у полярних розчинниках, таких як DMF, DMA або NMP. Коли різні солі MX досліджували при 70 °C в DMA (рис. 9), було помічено, що MgI_2 утворює силадифторметильований продукт (**A**) разом з дифторметильованим продуктом (**B**), тоді як LiCl забезпечує тільки продукт **A** з 40% конверсією. Подальші реакції досліджували з LiCl при різних температурах, і максимальна отримана конверсія становила 50%. Спроби збільшити конверсію шляхом подовження часу реакції або нагрівання при вищих температурах призвели до розкладання продукту з помаранчевим забарвленням реакційної суміші. Спроби зупинити реакцію до розкладання продукту не завжди були успішними. [3]

Було запропоновано, що активним компонентом для реакції є арилтіолат літію, утворений *in situ* аніоном трифторметаніду з $TMSCF_3$ і LiCl (рис. 9. Запис 7). Однак активація $TMSCF_3$ за допомогою LiCl для генерації аніону трифторметаніду вимагає температур вище 60 °C, що призводить до розкладання продукту в умовах реакції. Щоб вирішити цю проблему, підхід було змінено, щоб почати з тіолата літію. LiH був обраний як основа для депротонування тіолів для легкого поводження. Коли реакцію проводили з LiH в DMA при кімнатній температурі, S-силадифторметильований продукт був отриманий менш ніж за хвилину з 50% конверсією. (рис. 10. Запис 1). [9] Подібні результати були отримані в DMF. Цікаво, що коли реакцію проводили без добавки LiCl, продукт не утворювався (рис. 10. Запис 8). Було припущення, що Li^+ діє як фторидна пастка, дозволяючи силадифторметильному продукту та $TMSCF_3$ виживати в умовах реакції. Було припущено, що більш катіонна природа літію сприяє вилученню фтору. Було помічено, що солі літію слабокоординаційних аніонів все частіше утворюють продукт у порядку $^-OTf = ^-NTf_2 < ^-PF_6 < ^-BF_4$. Оптимізація кількості $LiBF_4$ показала, що використання субстехіометричної кількості (15 або 50 мол.%) $LiBF_4$ призвело до 72% конверсії, тоді як вищу конверсію (84%) було досягнуто з трохи більшою еквівалентною кількістю $LiBF_4$. Оптимальна конверсія була

досягнута з LiH (1,2 екв.), TMSCF₃ (2,5 екв.), 5 хвилин для депротонування та 10 хвилин для часу реакції. Отримані силадифторметилсульфіди можна легко розщепити або TBAF, або водним KF.

Entry	LiX	Solvent	Conversion (%) ^a
1	LiCl	DMA	50
2	LiCl	DMF	53
3	LiCl	THF	0
4	LiBr	DMA	33
5	LiI	DMA	33
6	LiPF ₆	DMF	74
7	LiF	DMF	0
8	-	DMF	0
9	LiN(SO ₂ CF ₃) ₂	DMF	67
10	LiBF ₄	DMF	78
11 ^b	LiBF ₄	DMF	72
12 ^c	LiBF ₄	DMF	84
13	LiOTf	DMF	67
14	LiOAc	DMF	44

Рис. 10. Оптимізація та умови скринінгу (Реакції проводили в масштабі 0,25 ммоль з 2,2 екв. LiH, 3 екв. TMSCF₃ і 1,5 екв. LiX. Визначено за допомогою ¹⁹F ЯМР з використанням трифтортолуолу як внутрішнього стандарту. Використовували 15 або 50 мол.% LiBF₄. 1,2 екв. Було використано LiBF₄.)

Тіоли з електронодонорними групами, такими як метильні та метоксигрупи, забезпечили чудові перетворення. Замісники, такі як -ОН і -NH₂, які зазвичай вважаються чутливими функціональними групами, призвели до 60% і 50% конверсій відповідно. У випадку галогензаміщених тіолів 4-фтор забезпечував понад 86% конверсії, тоді як -Cl і -Br становили понад 60%. Використовуючи два еквіваленти LiH, іонізовану групу карбонової кислоти можна зробити менш електроноакцепторною та менш чутливою. Тіосаліцилова кислота досягла 75% конверсії. Однак електроноакцепторні замісники, такі як трифторметил і нітро, утворюють 25% і 0% продуктів відповідно.

Обговорення і результати

Синтез і ЯМР експерименти.

Результати, які стали основою цього дослідження, отримані нами під час спроби дифторциклопропанування N-вінілімідазолу (**1a**) (рис. 11). У той час як класична система $\text{CF}_3\text{SiMe}_3 - \text{NaI}$, представлена Пракашем і Ху [16], не реагувала з цим субстратом [24] використання ТВАТ як активатора (THF, від -50 °C до кімнатної температури) дало деякий фторвмісний продукт, який ідентифікували за спектроскопічними методами 2-(дифторметил)-1-вінілімідазол (**2a**) (63% вихід).

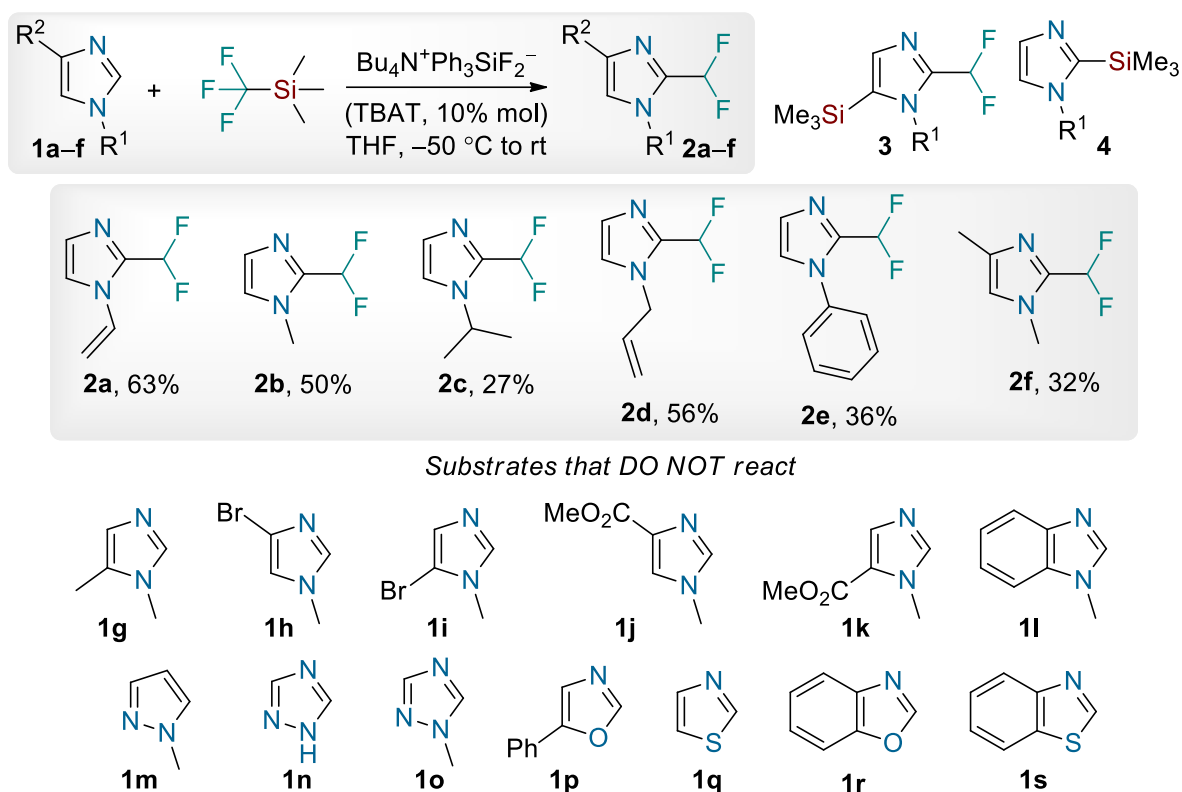

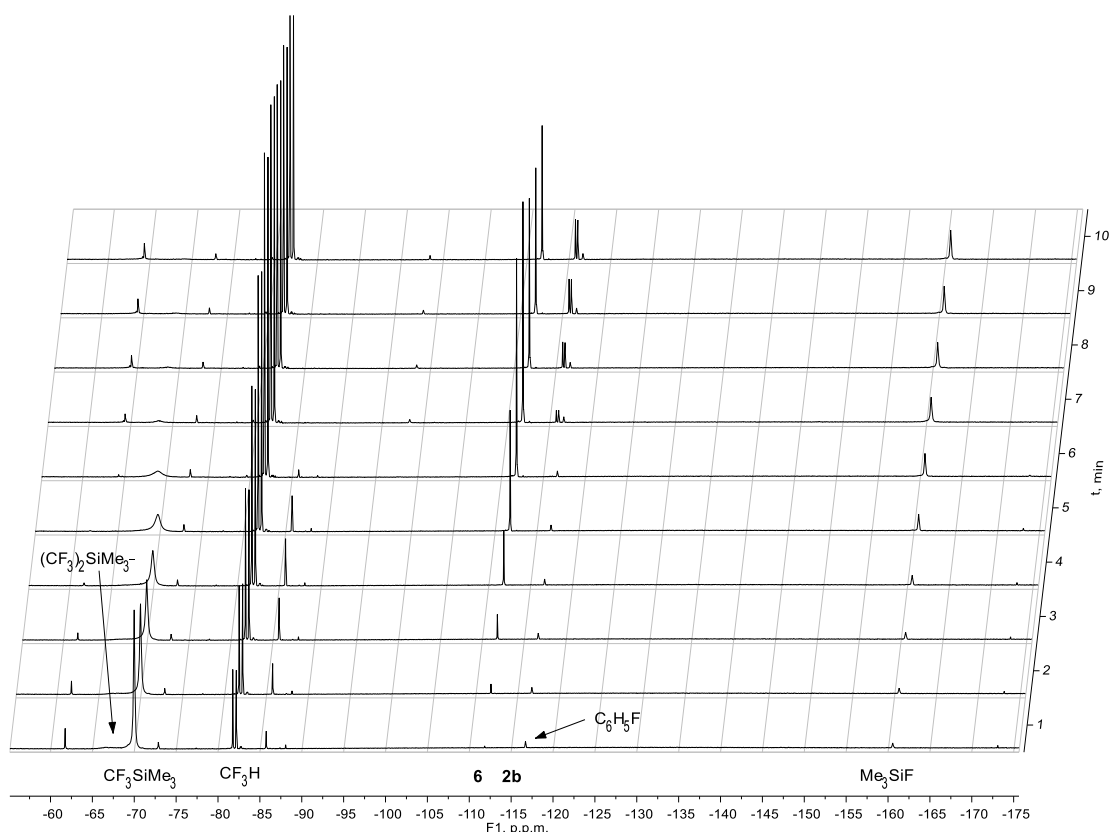
Рис. 11. Деякі помітні реакції реактиву Рупперта – Пракаша

Натхнені цим результатом, ми ввели в реакцію за тих же умов ряд N-заміщених імідазолів **1b–s**. Було встановлено, що CHF_2 -заміщені продукти **2b–f** можуть бути виділені з виходом 27–56%. Для 1-вініл- і 1-алілімідазолів (**1a** і **1d** відповідно) не спостерігалось дифторциклопропанування за подвійним

зв'язком. Крім того, у деяких випадках спектроскопічно (наприклад, для **1b**) спостерігалось утворення 5-силілованих імідазолів **3** як незначних побічних продуктів, але їх кількість у неочищеній реакційній суміші значно змінювалася для різних циклів (<1 до 10%). Нам вдалося виділити лише одного з них (**3b**). Примітно, що похідні **4**, які можна було б очікувати згідно з літературними прецедентами С-силілювання арену [12], не утворилися.

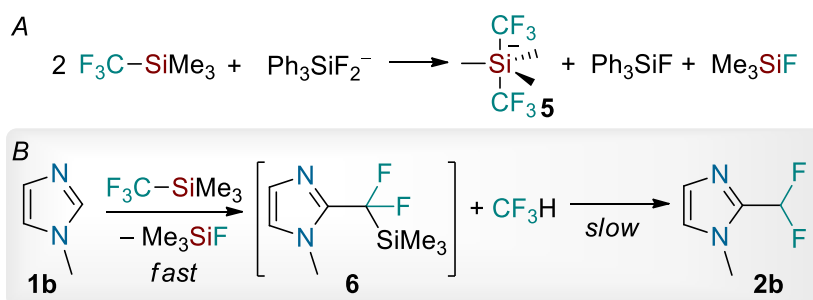
Продовжуючи заміни в різних положеннях ядра імідазолу, ми були заінтриговані дивовижним впливом навіть незначних модифікацій, незважаючи на їх відносну відстань від реакційного центру. Слід зазначити, що електроноакцепторні групи в положеннях 4 або 5 (імідазоли **1h–k**) перешкоджали утворенню бажаних продуктів. Це спостереження змусило нас припустити, що заміни в подвійному зв'язку С=С ароматичного кільця загалом перешкоджають реакції. Проте ми виявили, що 1,4-диметилімідазол **1f** дає дифторметильовану сполуку **2f** з виходом 32%, тоді як 1,5-диметилзаміщений ізомер **1g** не реагує з системою CF_3SiMe_3 – ТВАТ. Цікаво, що наше дослідження інших азолів показало, що цей метод застосовується виключно до імідазолів. Наприклад, N-метилпіразол, 1,2,4-тріазол, 1-метил-1,2,4-тріазол, 5-фенілоксазол, тіазол, бензоксазол, бензотіазол і навіть N-метилбензімідазол (**1l–s**) не виробляли очікуваних фторвмісних продуктів, що призводить до відновлення лише вихідних матеріалів.

Зацікавлені надзвичайною селективністю, яку демонструє реакція, ми провели попередні дослідження ЯМР, щоб дослідити потенційні механізми, що лежать в основі процесу дифторметильовання, використовуючи N-метилімідазол (**1b**) як типовий субстрат. Щоб контролювати динамічні зміни в спектрах ЯМР ^{19}F , ми змішали реагенти в ТГФ при $-50\text{ }^\circ\text{C}$ і дозволили реакційній суміші поступово нагрітися до кімнатної температури, уважно спостерігаючи за допомогою спектроскопії ЯМР ^{19}F (рис. 12).

Рис. 12. Реакція імідазолу **1b** із системою CF_3SiMe_3 – ТВАТ за допомогою спектрів ЯМР ^{19}F (ТГФ, 188,1 МГц, C_6H_5F як внутрішній стандарт); показано фрагмент стека спектрів, записаних при $0^\circ C$ з кроком 1 хв).

Відповідно до попередніх досліджень, проведених Ллойдом-Джонсом та його співробітниками [2-4], було виявлено, що ТВАТ реагує з CF_3SiMe_3 при $-50^\circ C$, що призводить до швидкого утворення $[(CF_3)_2SiMe_3]^-$ видів (**5**), а також утворення Me_3SiF і Ph_3SiF (рис. 13, А). Під час цього процесу також може утворюватися невелика кількість CF_3H через взаємодію цих видів зі слідами H_2O .

Рис. 13. Вірогідна схема реакції імідазолу **1b** із системою CF_3SiMe_3 – ТВАТ за результатами експерименту.

Основна реакція почалася приблизно за 0 °С, і початкова фаза прогресувала швидко, майже завершившись протягом 10 хвилин. Протягом цього періоду сигнал, що відповідає CF_3SiMe_3 , розширювався і з часом зникав, що свідчить про повне споживання цього реагенту, незважаючи на його триразовий надлишок. Одночасно в спектрах ЯМР ^{19}F з'явився синглет при -109,0 м.д., досягаючи максимальної інтенсивності (для бажаного продукту **2b** спостерігався дублет при -112,6 м.д.). Також зросла інтенсивність резонансних сигналів CF_3H та Me_3SiF .

Цікаво, що кінетика та розподіл продукту розкладання CF_3SiMe_3 відрізнялися від тих, про які повідомляли Ллойд-Джонс та його співробітники^[2], що свідчить про участь імідазолу **1b** у цьому процесі. Поведінка сигналів вказує на наявність рівноваги за участю CF_3SiMe_3 та інших кремнійвмісних частинок. Однак детальна інформація щодо розкладання CF_3SiMe_3 залишається неясною.

Подальша фаза реакції включала поступове зниження сигналу при -109,0 ppm (супроводжувалося зниженням інтенсивності CF_3H), тоді як сигнал, відповідний кінцевому продукту, ставав більш вираженим. Подальший аналіз спектрів ЯМР ^1H дозволив нам припустити, що пік при -109,0 ppm, ймовірно, відповідає проміжному продукту, а саме CF_2TMS -заміщеній сполуці **6**, яка зазнає повільного десилілювання під час реакції з CF_3H (рис. 13, В).

Крім того, експеримент, проведений з використанням THF-d_8 як розчинника, продемонстрував, що сам розчинник не служив джерелом водню^[2], оскільки в цьому випадку також був отриманий недейтерований продукт **2b**.

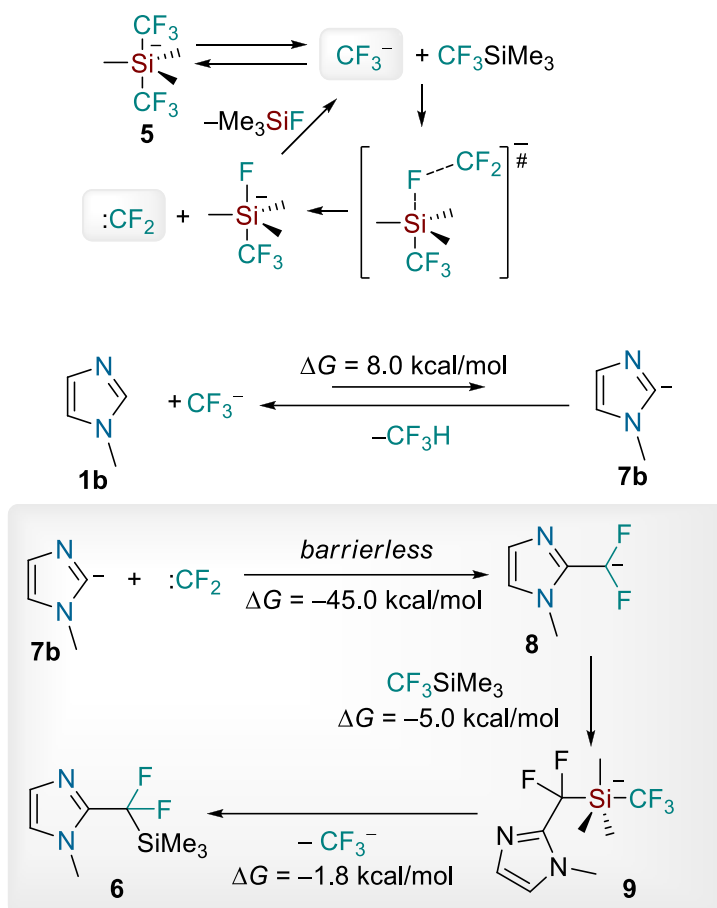
Квантово-хімічне дослідження ймовірних шляхів реакції

Були проведені квантово-хімічні дослідження, щоб дослідити потенційні шляхи реакцій спостережуваних перетворень. Як правило, простий механізм, що включає введення карбену в зв'язок C–H, вимагає тричленного перехідного стану та демонструє високу енергію активації.^[21] У багатьох випадках для полегшення таких реакцій використовуються каталізатори з перехідних металів.^[22] Однак у нашій системі реакції з дифторкарбеном, отриманим з реактиву Рупперта-Пракаша, відбуваються в м'яких умовах без необхідності використання каталізаторів з перехідними металами.^[23] Це інтригуюче спостереження спонукало нас розглянути більш складні шляхи реакції замість прямого введення зв'язку карбен-C–H.

Як згадувалося раніше, CF_3SiMe_3 може діяти як силілюючий, трифторметилуючий реагент і реагент, що генерує карбен. Нещодавні дослідження показали участь CF_3 -аніоноідів у силілюванні ароматичних сполук, підкреслюючи важливість відносної швидкості реакції у визначенні утворення продукту та результатів реакції. Ми досліджували різні вірогідні шляхи реакції, беручи до уваги різноманітні проміжні продукти, що утворюються в системі CF_3SiMe_3 -ТВАТ.

Наше теоретичне дослідження почалося з моделювання прямої атаки дифторкарбену на 1-метилімідазол (**1b**). Було виявлено, що дифторкарбен легко приєднується до атома N-3 з відносно низьким енергетичним бар'єром (8,1 ккал·моль⁻¹). Однак подальша перегрупування, що включає 1,2-міграцію групи CF_2 , яка потенційно може призвести до утворення продукту **2b**, потребує значно вищої енергії активації (42,8 ккал·моль⁻¹). Альтернативно, дослідження шляху реакції, де CF_2 атакує атом C-2 (подібно до включення C–H, що спостерігається в аліфатичних сполуках), не дало бажаної сполуки **2b**, а замість цього утворило продукти, що є результатом взаємодії дифторкарбену з подвійним зв'язком C=N (тобто похідне 2,4-дізабіцикло[3.1.0]гексану). Цей процес також мав високу енергію активації (38,6 ккал·моль⁻¹). Крім того, не

було отримано жодного продукту від атаки на атом N-1. Отже, пряму атаку дифторкарбену на атом N-3 імідазолу **1b** не можна вважати вірогідним механізмом цього перетворення. Крім того, у прямій реакції між **1b** і CF_3SiMe_3 на атомі N-3 не було ідентифіковано стабільного проміжного продукту.

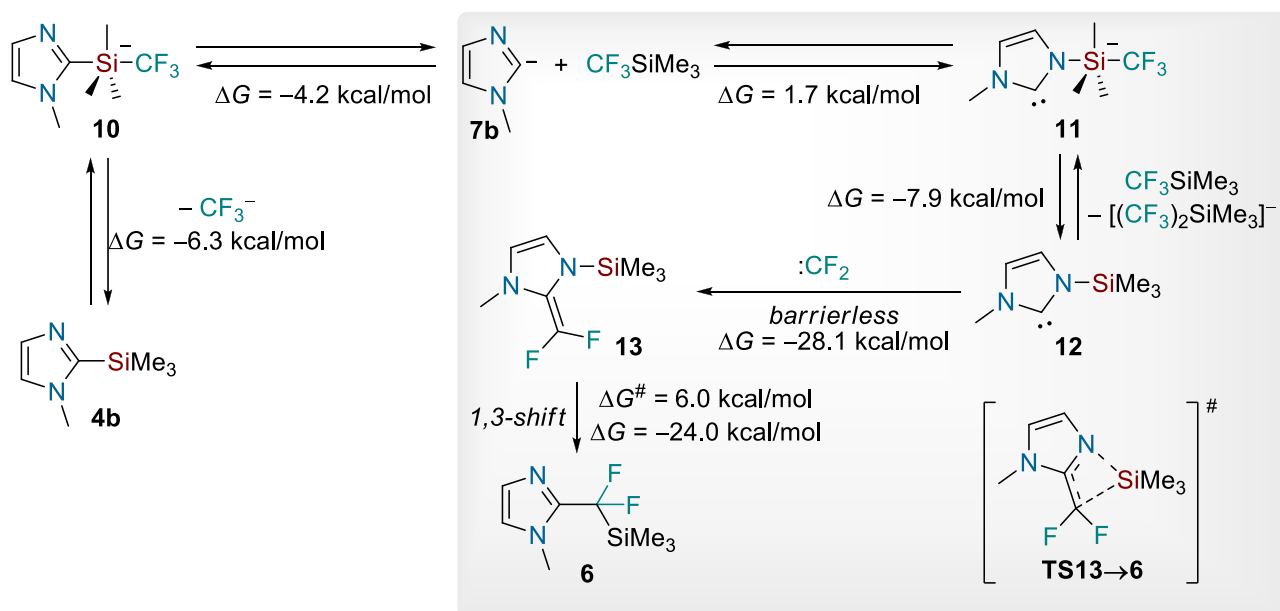

Рис. 14. Ймовірний механізм утворення **6** за участю реакції імідазолід-аніону **7b** з дифторкарбеном

Навпаки, розрахунки теорії функціоналу густини (Density-functional theory DFT) показали, що атака карбену CF_2 на імідазолід-аніон **7b** відбувається без бар'єру, що призводить до утворення аддукту **8** (рис. 14). Початкове депротонування імідазолу **1b** аніоном CF_3^- з утворенням **7b** є лише незначно ендергонічним ($\Delta G = 8,0 \text{ ккал} \cdot \text{моль}^{-1}$). Подібний процес з аніоном CF_3^- , стабілізованим протиіоном тетраалкіламонію (NMe_4^+ замість NBU_4^+ , використаного для розрахунків), щоб отримати **7b**, NMe_4^+ потребує трохи

менше енергії (7,8 ккал·моль⁻¹). Це узгоджується зі швидким і легким утворенням невеликої кількості **7b** у розчині, таким чином пояснюючи високу експериментальну швидкість реакції на початковій стадії. Фактично, навіть менш кислий 1,3-дифторбензол, як повідомляється, зазнає депротонування в присутності системи CF₃SiMe₃-ТВАТ за аналогічних умов. [3]

Реакція між аніоном **7b** і дифторкарбеном протікає без бар'єру з виділенням значної кількості енергії (-45,0 ккал·моль⁻¹) (рис. 14). Подальша атака утвореного аддукту **8** на молекулу CF₃SiMe₃, яка також протікає майже без бар'єрів, з наступною екструзією CF₃⁻ (захопленої CF₃SiMe₃ з утворенням **5**), призводить до утворення проміжної сполуки **6**. Останні два етапи процесу є трохи екзергонічними.

Рис. 15. Механізм утворення **6** за участю реакції імідазолід-аніону **7b** з CF₃SiMe₃.

Хоча запропонований раніше механізм вірогідний, він ґрунтується на взаємодії двох високореакційних проміжних продуктів, які, ймовірно, присутні в низьких концентраціях у розчині (тобто **7b** і дифторкарбен). Крім того, це не пояснює відсутність реакційної здатності, що спостерігається для

більш кислих імідазолів **1k-1** та деяких інших гетероциклів. Альтернативний шлях реакції включає взаємодію аніона **7b** з молекулою CF_3SiMe_3 , яка може відбуватися як на атомі С-2, так і на атомі N-3 (рис. 15). Після екструзії аніона CF_3^- (негайно захопленого як **5**) із проміжних сполук **10** і **11** очікується утворення С- або N-силільованих похідних, а саме **4b** і **12**. Хоча термодинамічно кращим продуктом є **4b**, лише **12** може реагувати з дифторкарбеном. Ця реакція є безбар'єрною та має високу екзергонічність ($\Delta G = -32,5$ ккал·моль⁻¹). Подальша перегрупування проміжної сполуки **13** у продукт **6**, що включає 1,3-зсув, є термодинамічно сприятливою ($\Delta G = -25,4$ ккал·моль⁻¹) і має досить низьку енергію активації ($\Delta G^\ddagger = 6,0$ ккал·моль⁻¹ у порівнянні до **13**).

Інший можливий шлях перетворення **6** у кінцевий продукт **2b** включає атаку аніону CF_3^- на атом кремнію **6** з наступною екструзією молекули CF_3SiMe_3 з отриманого проміжного продукту **9**, що призводить до утворення аніон **8**. Альтернативно, взаємодія **6** з аніоном фториду, що утворюється в результаті розкладання дифторкарбену, також можна розглядати як шлях до проміжного продукту **8**. Передбачувана дуже негативна енергія реакції може бути пов'язана з використанням «голого» фториду аніон. Аналіз реакції з більш реалістичним фторидом тетраметиламонію NMe_4^+F^- , що призводить до утворення солі тетраметиламонію **8** як продукту, дає практично нульову вільну енергію, але реакцію все ще можна керувати утворення легкого SiMe_3F .

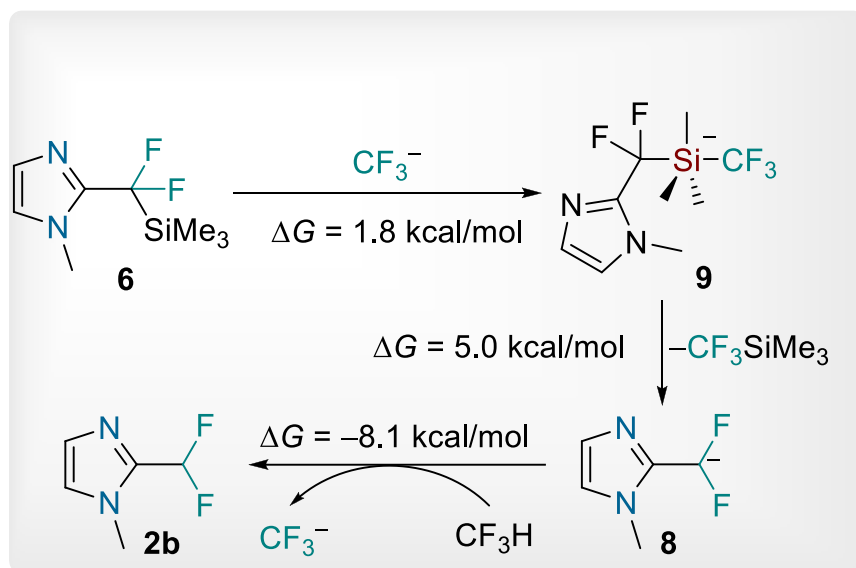
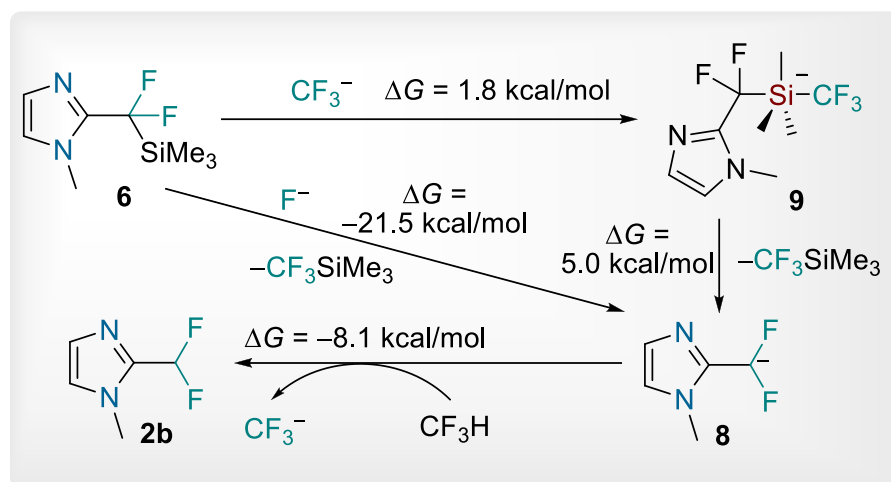

Рис. 16. Можлива схема перетворення **6** у **2b**.

Потім аніон **8** вступає в реакцію з CF_3H з утворенням бажаного продукту імідазолу **2b**. Загальний баланс вільної енергії для обох описаних реакційних послідовностей злегка негативний, що вказує на їх сприятливий характер. (рис. 16)

Введення електроноакцепторних груп у молекулу **1b** справді може полегшити стадію депротонування, але також зменшити нуклеофільність відповідних імідазолідних аніонів до N-силілування за допомогою CF_3SiMe_3 . Це зниження нуклеофільності може пояснити інертність, що спостерігається для сполук **1k–l** та інших гетероциклів в умовах реакції. Однак низька

реакційна здатність 5-метильованого похідного **1g** залишається непоясненою в рамках запропонованого механізму. Трохи нижча кислотність **1f** і **1g** порівняно з **1b**, як вказують прогнозовані значення ΔG для їх депротонування на атомі С-2 за допомогою CF_3^- (8,7, 9,0 і 8,0 ккал·моль⁻¹ відповідно), недостатня для переконливо виправдати таку поведінку. Утворення побічних продуктів **3** може відбуватися із сполук **2** шляхом їх депротонування та подальшого силілювання в положенні С-5.

Експериментальна частина

Розчинники очищали за стандартними процедурами. [38] Вихідні матеріали (1) були отримані з комерційних джерел. Для контролю температури використовували нагрівальні магнітні мішалки за допомогою ІЧ-термометра. Температури плавлення вимірювали за допомогою автоматизованої системи точки плавлення. Для аналітичної ТШХ використовували пластини з силікагелем. Колонкову хроматографію проводили з використанням силікагелю (230-400 меш) як нерухомої фази.

Спектри ЯМР ^1H , ^{13}C і ^{19}F були отримані на спектрометрі ЯМР з такими частотами: 600 МГц для протонів, 151 МГц для вуглецю-13 або 500 МГц для протонів, 126 МГц для вуглецю-13 і 470 МГц для фтору -19 або 400 МГц для протонів, 101 МГц для вуглецю-13 і 376 МГц для фтору-19. Хід реакції спостерігали за допомогою спектрометра з частотою 300 МГц (188,1 МГц для фтору-19) без дейтерієвого блокування, використовуючи високу стабільність надпровідного магніту. Хімічні зсуви вказувалися в ppm відносно TMS як внутрішнього стандарту для спектрів ЯМР ^1H і ^{13}C , тоді як CFCl_3 або C_6F_6 використовувалися як зовнішні стандарти ($\delta\text{F} = 0$ і $-162,9$ ppm відповідно).

Елементні аналізи проводили в лабораторії органічного аналізу хімічного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Мас-спектри записували за допомогою приладу LCMS із застосуванням хімічної іонізації (CI) та приладу GCMS із застосуванням іонізації електронним ударом (EI). Препаративну флеш-хроматографію проводили на автоматизованому хроматографі з використанням колонок 40 г або 330 г.

Загальна процедура реакції азолів 1 з CF_3SiMe_3 - ТВАТ: азол 1 (10 ммоль) розчиняли в ТГФ (100 мл) і додавали ТВАТ (540 мг, 1 ммоль) при температурі навколишнього середовища. Потім отриману суміш охолоджували до $-50\text{ }^\circ\text{C}$ і додавали по краплях CF_3SiMe_3 (4,10 мл, 30 ммоль) в

атмосфері аргону. Згодом суміші давали нагрітися до кімнатної температури і перемішували протягом додаткових 16 годин. Розчинник випарювали під вакуумом і залишок піддавали флеш-хроматографії на силікагелі.

2-(Дифторметил)-1-вініл-1H-імідазол (2a). Гексан – EtOAc (1:1) використовували як елюент для хроматографічного очищення. Вихід 1,93 г (63 %) з 1-вініл-1H-імідазолу (**1a**, 2,00 г, 21,3 ммоль). Жовтувате масло. (Додаток, рис 1)

2-(Дифторметил)-1-метил-1H-імідазол (2b). Гексан – EtOAc (1:1) використовували як елюент для хроматографічного очищення. Вихід 1,61 г (50 %) з 1-метил-1H-імідазолу (**1b**, 2,00 г, 24,4 ммоль). Коричнева олія. (Додаток, рис 2)

2-(Дифторметил)-1-метил-5-(триметилсиліл)-1H-імідазол (3b). отримано як побічний продукт синтезу **2b** після хроматографічного очищення. Вихід 0,15 г (3 %). Жовтувате масло. (Додаток, рис 3)

2-(Дифторметил)-1-ізопропіл-1H-імідазол (2c). Гексан – EtOAc (4:1) використовували як елюент для хроматографічного очищення. Вихід 0,40 г (27 %) з 1-ізопропіл-1H-імідазолу (**1c**, 1,00 г, 9,1 ммоль). Коричнева олія. (Додаток, рис 4)

1-аліл-2-(дифторметил)-1H-імідазол (2d). Гексан – EtOAc (2:1) використовували як елюент для хроматографічного очищення. Вихід 0,81 г (56 %) з 1-аліл-1H-імідазолу (**1d**, 1,00 г, 9,2 ммоль). Жовтувате масло. (Додаток, рис 5)

2-(Дифторметил)-1-феніл-1H-імідазол (2e). Гексан – EtOAc (4:1) використовували як елюент для хроматографічного очищення. Вихід 0,45 г (36 %) з 1-феніл-1H-імідазолу (**1e**, 1,00 г, 6,9 ммоль). Коричнева олія. (Додаток, рис 6)

2-(Дифторметил)-1,4-диметил-1H-імідазол (2f). Гексан – EtOAc (2:1) використовували як елюент для хроматографічного очищення. Вихід 0,49 г (32 %) з 1,4-диметил-1H-імідазолу (**1f**, 1,00 г, 10,4 моль). Жовтувате масло. (Додаток, рис 6)

Висновки

ТВАТ-каталізоване дифторкарбенування без перехідних металів у зв'язки С-Н забезпечує прямий метод С-дифторметилування N-заміщених імідазолів **1**. Механічні дослідження показують, що реакція відбувається через складний багатоетапний процес, а не через пряму атаку молекули CF_2 на зв'язку С-Н через тричленний перехідний стан. ТВАТ швидко витрачається навіть при $-50\text{ }^\circ\text{C}$, тоді як $(\text{CF}_3)_2\text{SiMe}_3^-$ діє як справжній промотор для подальшого процесу. Основна реакція відбувається при $0\text{ }^\circ\text{C}$ і завершується протягом приблизно 10 хвилин. Початкове утворення 2- $\text{Me}_3\text{SiCF}_2^-$ заміщеного імідазолу 6-го типу супроводжується повільним його перетворенням у цільовий продукт.

Найбільш імовірні шляхи реакції включають депротонування С-Н субстрату та утворення імідазолідних С-аніонів типу **7b**. Квантово-хімічні розрахунки передбачають відносно низьку потребу в енергії (приблизно $8\text{ ккал}\cdot\text{моль}^{-1}$) для генерації таких аніонів у присутності протіона тетраалкіламонію.

Утворені аніони типу **7** можуть реагувати з дифторкарбеном без активаційного бар'єру з подальшою взаємодією з молекулою CF_3SiMe_3 . Отриманий аддукт потім усуває аніон CF_3^- , утворюючи ключовий проміжний продукт, 2- $\text{Me}_3\text{SiCF}_2^-$ -заміщений імідазол типу **6**. Альтернативно, аніони типу **7b** можуть піддаватися силілюванню за атомом N-3 за допомогою CF_3SiMe_3 , і отриманий аддукт може реагувати з дифторкарбеном у положенні С-2. Нарешті, низькобар'єрний 1,3-зсув групи SiMe_3 до фрагмента CF_2 , який є термодинамічно кращим, призводить до утворення 2- $\text{CF}_2\text{SiMe}_3^-$ заміщеного проміжного продукту типу **6**. Цей проміжний продукт піддається повільному десиліюванню під час взаємодії з фтороформом, що призводить до цільового дифторметильного похідного **2**.

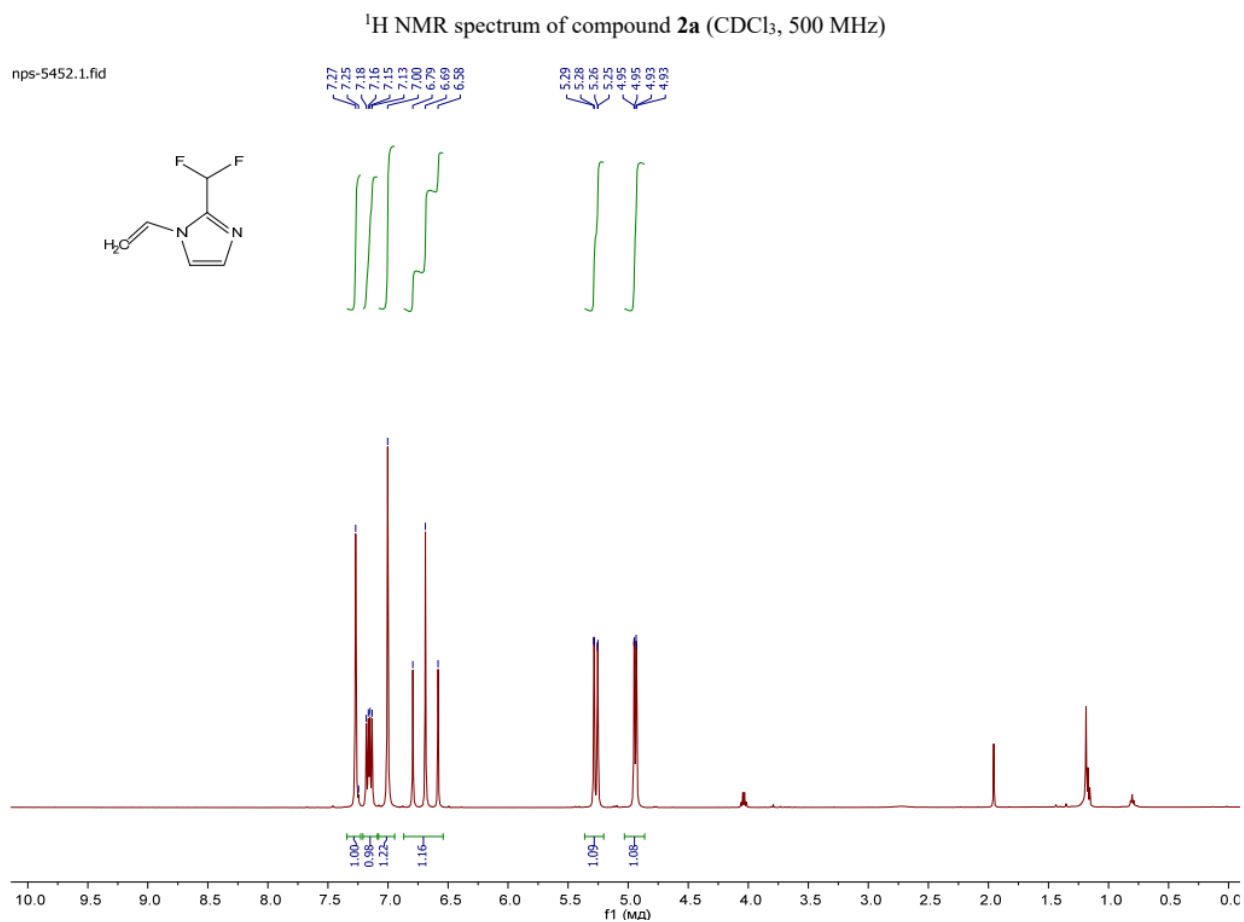
Запропоновані механізми також можуть бути застосовані до нещодавно повідомленого N-дифторметилування N-незаміщених азолів. У цьому випадку, ймовірно, відбудеться початкове депротонування N-H замість «класичного» введення карбену в зв'язок N-H через тричленний перехідний стан. Проте запропоновані схеми реакції не повністю пояснюють високу чутливість субстрату, що спостерігається в описаному процесі C-дифторметилування, зокрема ефекти заміщення в положеннях C-4 і C-5. Необхідні подальші дослідження, щоб досягти глибшого розуміння тонкого балансу між кислотністю C-H гетероциклу та нуклеофільністю атома азоту у відповідному аніоні.

Список використаної літератури

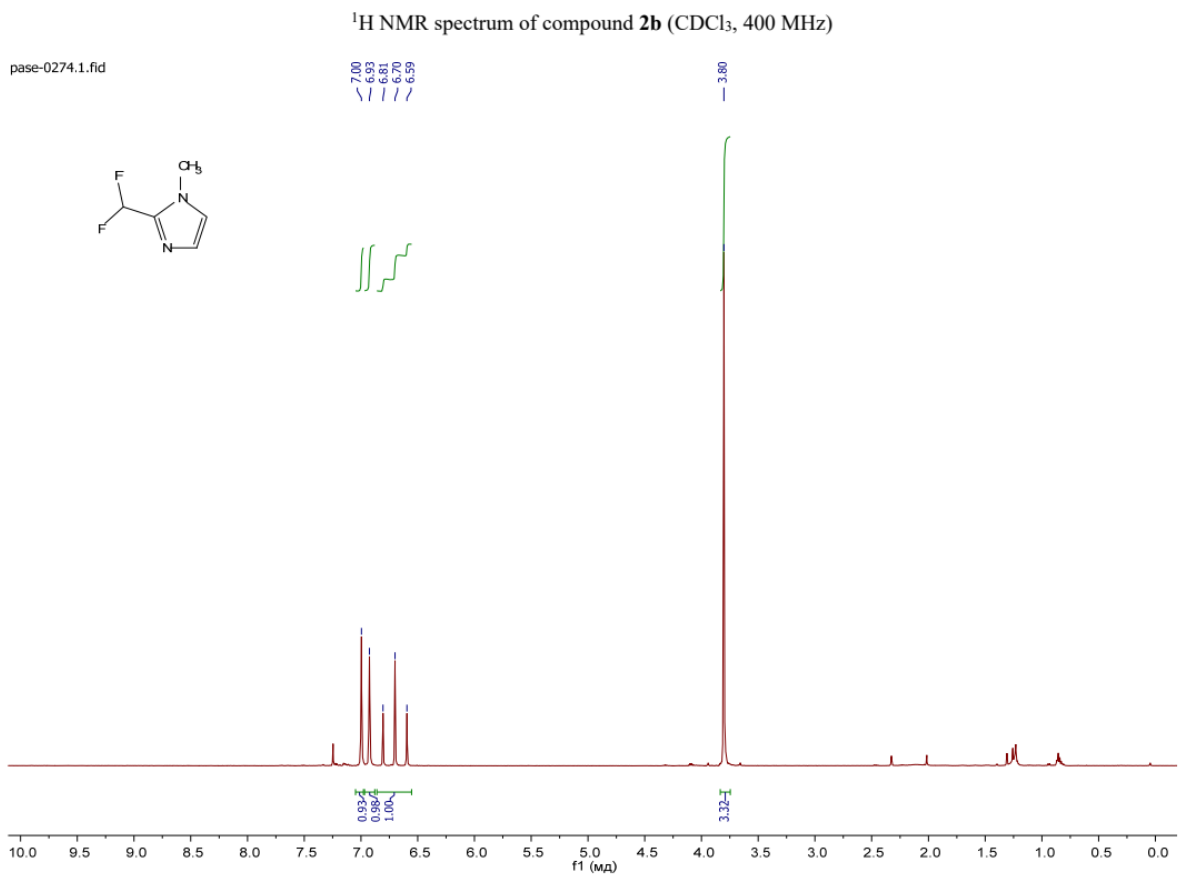
- (1) Liu, X.; Xu, C.; Wang, M.; Liu, Q. Trifluoromethyltrimethylsilane: Nucleophilic Trifluoromethylation and Beyond. *Chem. Rev.* **2015**, *115* (2), 683–730.
- (2) García-Domínguez, A.; West, T. H.; Primožic, J. J.; Grant, K. M.; Johnston, C. P.; Cumming, G. G.; Leach, A. G.; Lloyd-Jones, G. C. Difluorocarbene Generation from TMSCF₃: Kinetics and Mechanism of NaI-Mediated and Si-Induced Anionic Chain Reactions. *J. Am. Chem. Soc.* **2020**, *142* (34), 14649–14663.
- (3) García-Domínguez, A.; De Oliveira, P. H. H.; Thomas, G. T.; Sugranyes, A. R.; Lloyd-Jones, G. C. Mechanism of Anion-Catalyzed C-H Silylation Using TMSCF₃: Kinetically-Controlled CF₃-Anionoid Partitioning As a Key Parameter. *ACS Catal.* **2021**, *11* (5), 3017–3025.
- (4) Johnston, C. P.; West, T. H.; Dooley, R. E.; Reid, M.; Jones, A. B.; King, E. J.; Leach, A. G.; Lloyd-Jones, G. C. Anion-Initiated Trifluoromethylation by TMSCF₃: Deconvolution of the Silicate-Carbanion Dichotomy by Stopped-Flow NMR/IR. *J. Am. Chem. Soc.* **2018**, *140* (35), 11112–11124.
- (5) Hashimoto, R.; Iida, T.; Aikawa, K.; Ito, S.; Mikami, K. Direct α -Siladifluoromethylation of Lithium Enolates with Ruppert-Prakash Reagent via C–F Bond Activation. *Chem. - A Eur. J.* **2014**, *20* (10), 2750–2754.
- (6) Aikawa, K.; Maruyama, K.; Nitta, J.; Hashimoto, R.; Mikami, K. Siladifluoromethylation and Difluoromethylation onto C(Sp³), C(Sp²), and C(Sp) Centers Using Ruppert-Prakash Reagent and Fluoroform. *Org. Lett.* **2016**, *18* (14), 3354–3357.
- (7) Aikawa, K.; Maruyama, K.; Honda, K.; Mikami, K. α -Difluoromethylation on Sp³ Carbon of Nitriles Using Fluoroform and Ruppert-Prakash Reagent. *Org. Lett.* **2015**, *17* (19), 4882–4885.
- (8) Surya Prakash, G. K.; Krishnamoorthy, S.; Ganesh, S. K.; Kulkarni, A.; Haiges, R.; Olah, G. A. N-Difluoromethylation of Imidazoles and Benzimidazoles Using the Ruppert-Prakash Reagent under Neutral Conditions. *Org. Lett.* **2014**, *16* (1), 54–57.
- (9) Prakash, G. K. S.; Krishnamoorthy, S.; Kar, S.; Olah, G. A. Direct S-Difluoromethylation of Thiols Using the Ruppert–Prakash Reagent. *J. Fluor. Chem.* **2015**, *180*, 186–191.
- (10) Sasaki, M.; Kondo, Y. Deprotonative C-H Silylation of Functionalized Arenes and Heteroarenes Using Trifluoromethyltrialkylsilane with Fluoride. *Org. Lett.* **2015**, *17* (4), 848–851.
- (11) Nozawa-Kumada, K.; Osawa, S.; Sasaki, M.; Chataigner, I.; Shigeno, M.; Kondo, Y. Deprotonative Silylation of Aromatic C-H Bonds Mediated by a Combination of Trifluoromethyltrialkylsilane and Fluoride. *J. Org. Chem.* **2017**, *82* (18), 9487–9496.
- (12) Inoue, M.; Sumii, Y.; Shibata, N. Contribution of Organofluorine Compounds to Pharmaceuticals. *ACS Omega* **2020**, *5* (19), 10633–10640.

- (13) Dai, P.; Jiao, J.; Wang, Q.; Yu, X.; Teng, P.; Zhu, Y.; Gu, Y. C.; Zhang, W. H. Direct Csp²-H Difluoromethylation of Heterocycle by K₂S₂O₈. *Tetrahedron* **2021**, *100*, 132466.
- (14) Li, J.; Huang, C. Y.; Han, J. T.; Li, C. J. Development of a Quinolinium/Cobaloxime Dual Photocatalytic System for Oxidative C–C Cross-Couplings via H₂ Release. *ACS Catal.* **2021**, *11* (22), 14148–14158.
- (15) Dai, P.; Li, C.; Li, Y.; Zhu, Y.; Teng, P.; Gu, Y. C.; Zhang, W. H. Direct Difluoromethylation of Heterocycles through Photosensitized Electron Transfer. *European J. Org. Chem.* **2022**, e202100896.
- (16) Wang, F.; Luo, T.; Hu, J.; Wang, Y.; Krishnan, H. S.; Jog, P. V.; Ganesh, S. K.; Prakash, G. K. S.; Olah, G. A. Synthesis of Gem-Difluorinated Cyclopropanes and Cyclopropenes: Trifluoromethyltrimethylsilane as a Difluorocarbene Source. *Angew. Chemie Int. Ed.* **2011**, *50* (31), 7153–7157.
- (17) Vaclavík, J.; Klíma, I.; Budinská, A.; Beier, P. Advances in the Synthesis and Application of Tetrafluoroethylene- and 1,1,2,2-Tetrafluoroethyl-Containing Compounds. *Eur. J. Org. Chem.* **2018**, *2018*, 3554–3593.
- (18) (a) Maggiorosa, N.; Tyrra, W.; Naumann, D.; Kirij, N. V.; Yagupolskii, Y. L. [Me₃Si(CF₃)F][–] and [Me₃Si(CF₃)₂][–]: Reactive Intermediates in Fluoride-Initiated Trifluoromethylation with Me₃SiCF₃ - An NMR Study. *Angew. Chem., Int. Ed.* **1999**, *38*, 2252–2253. (b) Kolomeitsev, A.; Bissky, G.; Lork, E.; Movchun, V.; Rusanov, E.; Kirsch, P.; Rösenthaller, G.-V. Different fluoride anion sources and (trifluoromethyl)trimethylsilane: molecular structure of tris(dimethylamino)sulfonium is(trifluoromethyl)trimethylsilicate, the first isolated pentacoordinate silicon species with five Si-C bonds. *Chem. Commun.* **1999**, 1017–1018 see also. (c) Steinhauer, S.; Stammler, H.-G.; Neumann, B.; Ignat'ev, N.; Hoge, B. Synthesis of Five- and Six-Coordinate Tris(pentafluoroethyl)-fluorosilicates. *Angew. Chem., Int. Ed.* **2014**, *53*, 562–564.
- (19) Wang, F.; Luo, T.; Hu, J.; Wang, Y.; Krishnan, H. S.; Jog, P. V.; Ganesh, S. K.; Prakash, G. K. S.; Olah, G. A. Synthesis of gem-Difluorinated Cyclopropanes and Cyclopropenes; Trifluoromethyltrimethylsilane as a Difluorocarbene Source. *Angew. Chem., Int. Ed.* **2011**, *50*, 7153–7157.
- (20) Armarego, W. L. F. *Purification of Laboratory Chemicals*, 5th ed.; Elsevier: Oxford, 2017.
- (21) Bach, R. D.; Su, M. Der; Aldabbagh, E.; Andres, J. L.; Schlegel, H. B. A Theoretical Model for the Orientation of Carbene Insertion into Saturated Hydrocarbons and the Origin of the Activation Barrier. *J. Am. Chem. Soc.* **1993**, *115* (22), 10237–10246.
- (22) Doyle, M. P.; Duffy, R.; Ratnikov, M.; Zhou, L. Catalytic Carbene Insertion into C–H Bonds. *Chem. Rev.* **2010**, *110* (2), 704–724.
- (23) García-Domínguez, A.; Helou de Oliveira, P. H.; Thomas, G. T.; Sugranyes, A. R.; Lloyd-Jones, G. C. Mechanism of Anion-Catalyzed C–H Silylation Using TMS-CF₃: Kinetically-Controlled CF₃-Anionoid Partitioning As a Key Parameter. *ACS Catal.* **2021**, *11* (5), 3017–3025.
- (24) Nosik, P. S.; Poturai, A. S.; Pashko, M. O.; Melnykov, K. P.; Ryabukhin, S. V.; Volochnyuk, D. M.; Grygorenko, O. O. N-Difluorocyclopropyl-Substituted Pyrazoles: Synthesis and Reactivity. *European J. Org. Chem.* **2019**, No. 27, 4311–4319.

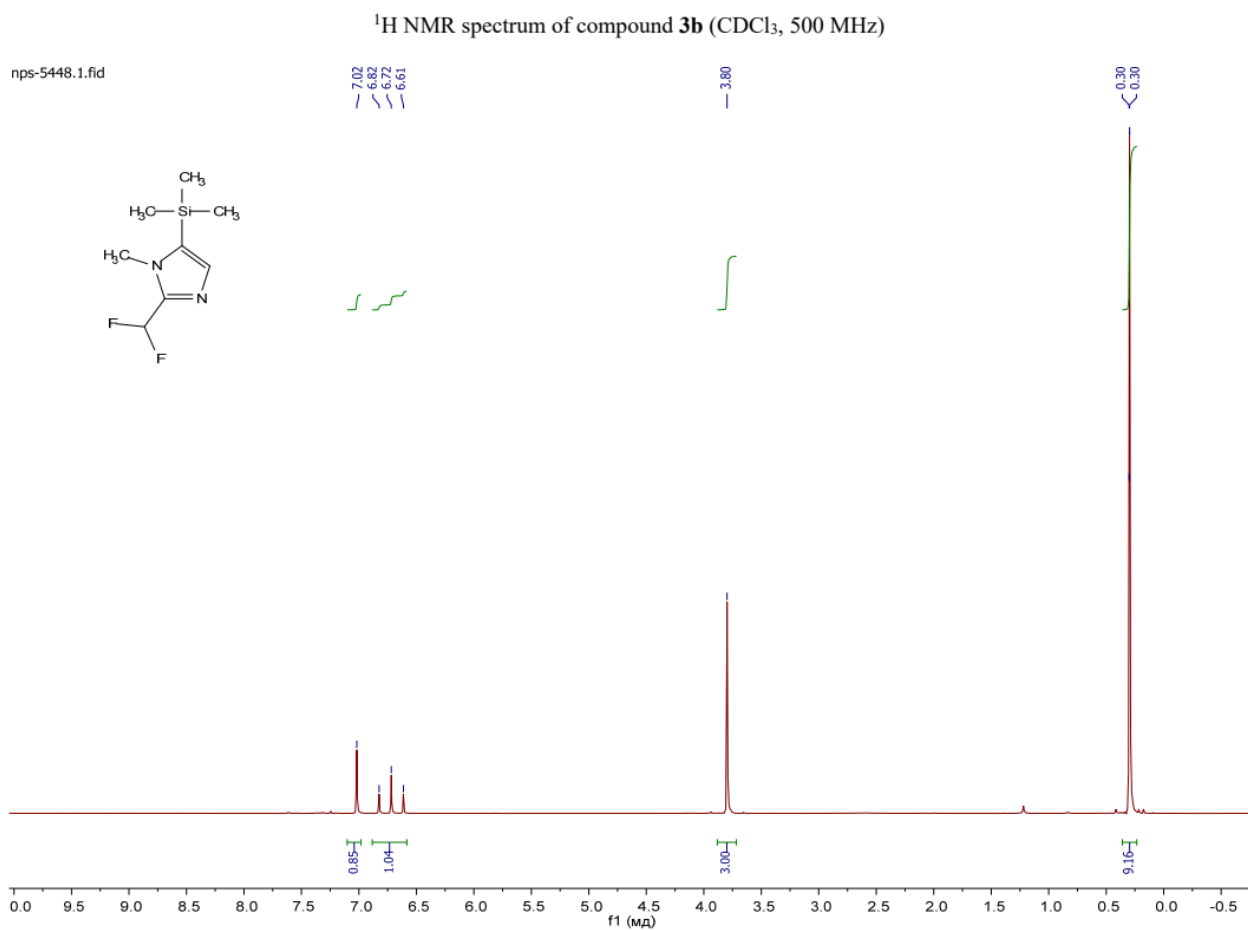
Додатки

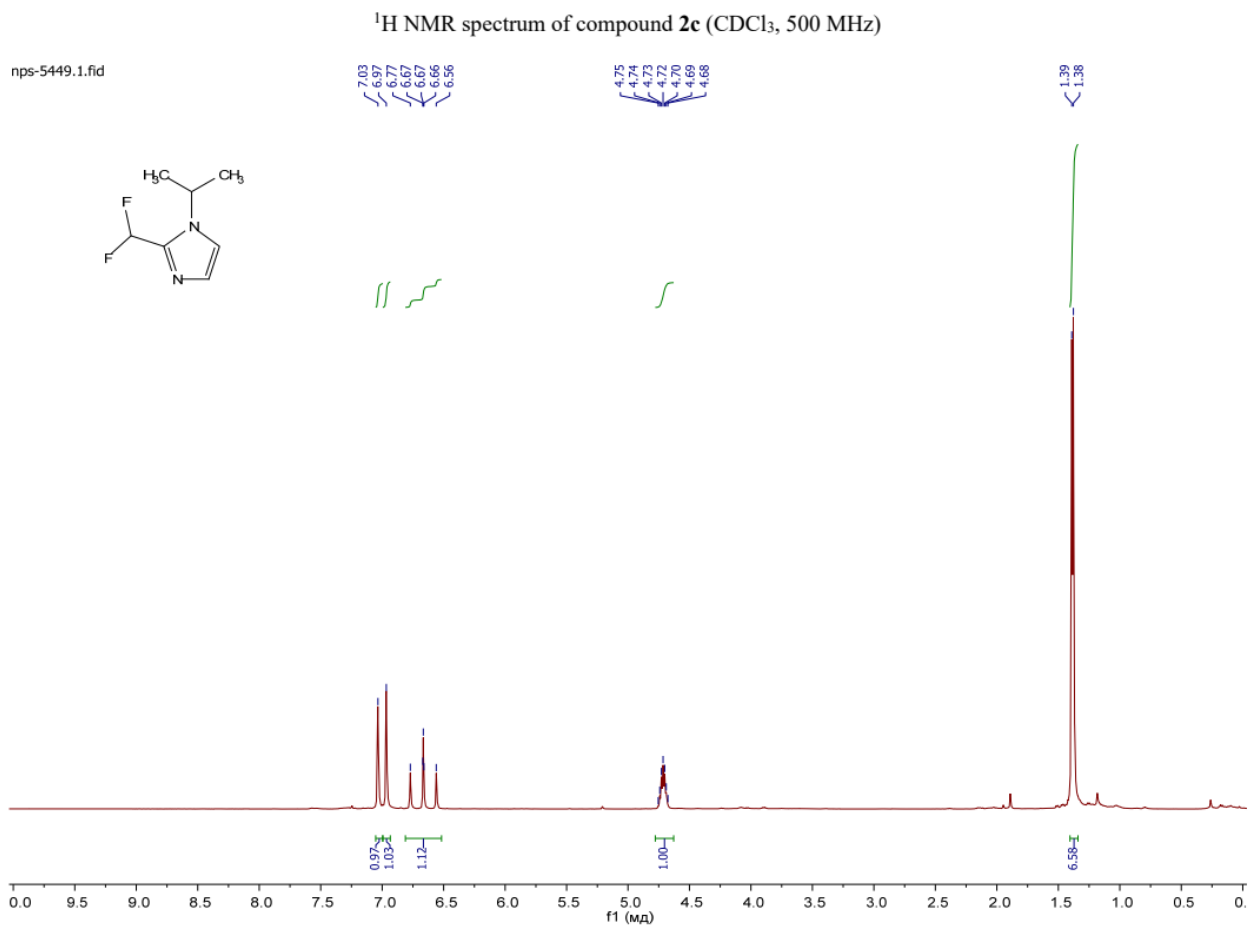
Рис. 1. 2-(Дифторметил)-1-вініл-1H-імідазол (**2a**).

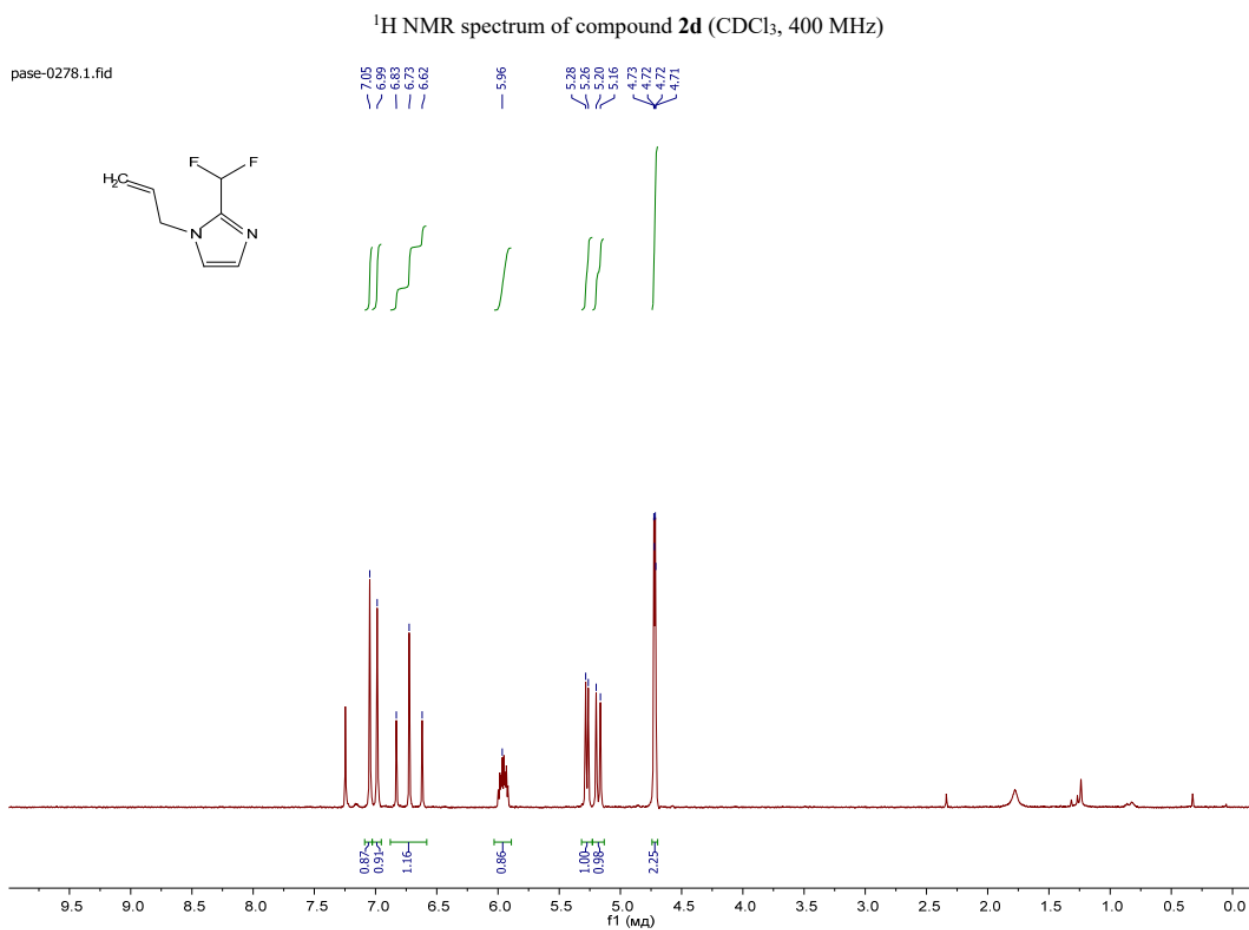
Рис. 2. 2-(Дифторметил)-1-метил-1H-імідазол (**2b**).

Рис. 3. 2-(Дифторметил)-1-метил-5-(триметилсиліл)-1H-імідазол (**3b**).

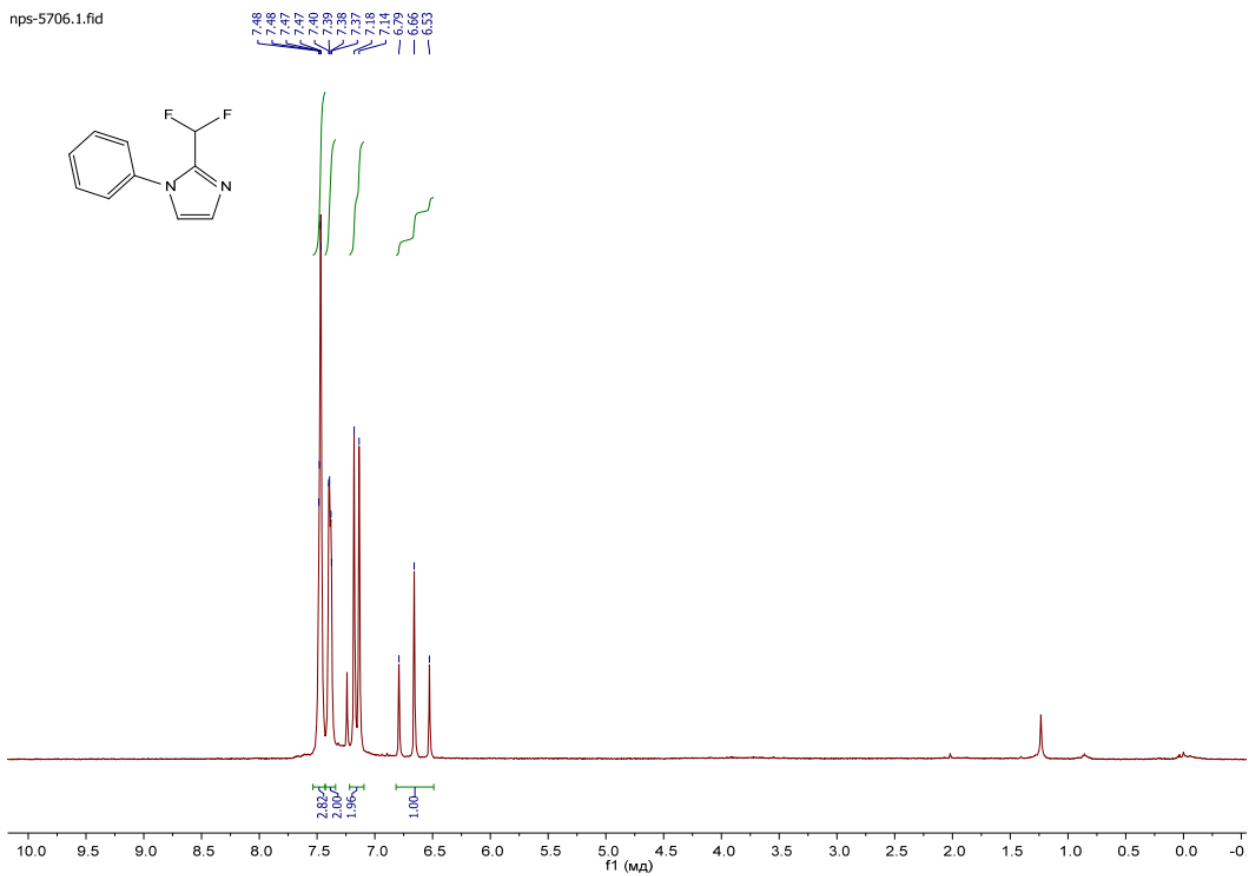
Рис. 4. 2-(Дифторметил)-1-ізопропіл-1H-імідазол (**2c**).

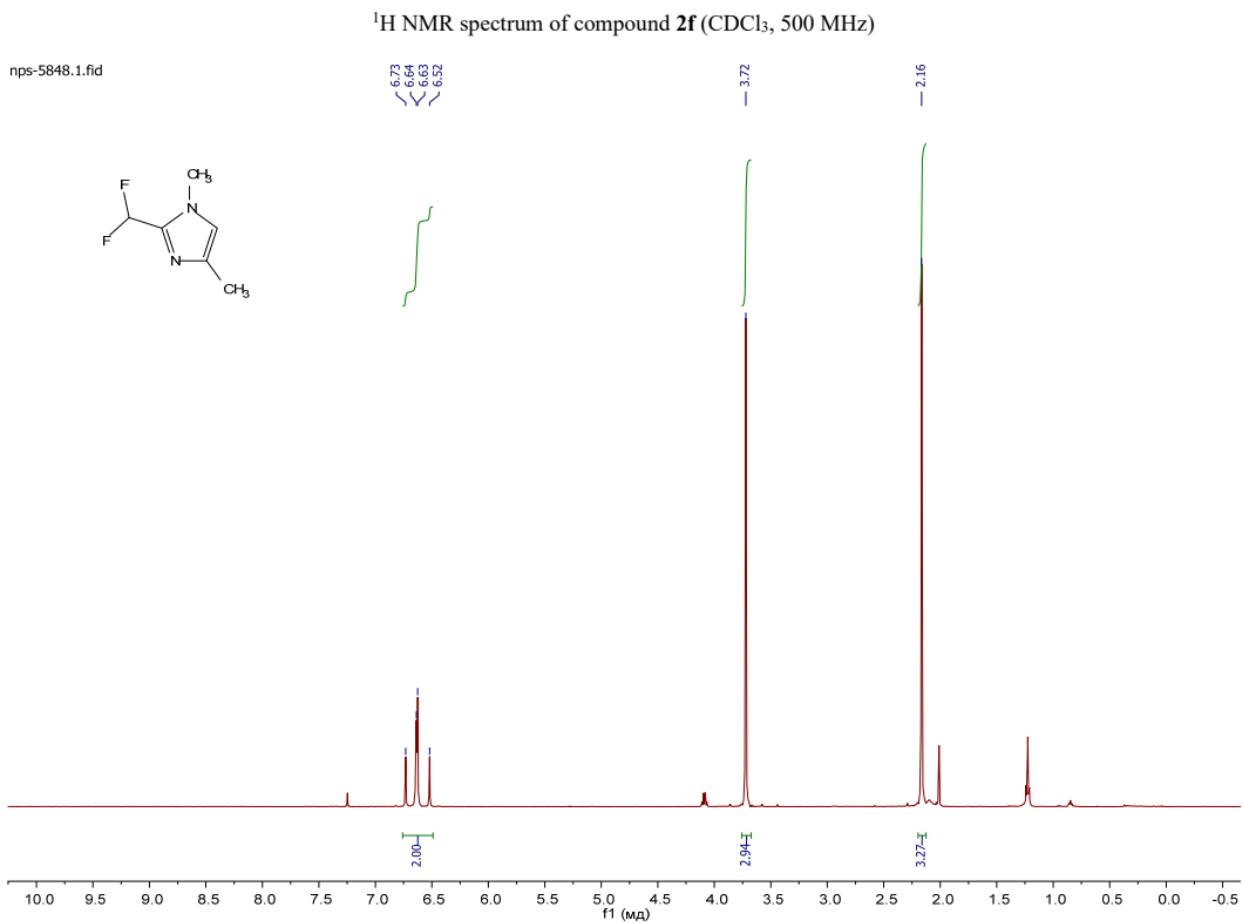
Рис. 5. 1-аліл-2-(дифторметил)-1H-імідазол (**2d**).

¹H NMR spectrum of compound 2e (CDCl₃, 400 MHz)

nps-5706.1.fid

Рис. 6. 2-(Дифторметил)-1-феніл-1H-імідазол (2e).

Рис. 7. 2-(Дифторметил)-1,4-диметил-1H-імідазол (**2f**).